

Skatter paa faste Ejendomme, dels Skat paa Følks Forbrug gennem Tolben, og for dem er der sikkert aldrig blevet stærkt argumenteret fra Retfærdigheden, men fra Nømheden. Man har sagt, at det var Skatteobjekter, som man var vis paa ikke løb fra en. Jeg tror, at set fra Princippet's Side er det ogsaa den væsentligste Argumentation for nærværende Forslag, at det er nemt at faa denne Skat, og jeg tror ogsaa, at det er det væsentligste, der kan siges til Fordel for den. Hvad derimod kan siges imod den, er det samme, der kan siges imod alle saadanne Skatter, at de ere uretfærdige, idet de ikke ramme Skatteevnen. Den ærede Indenrigsminister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) forsvarede ganske vist Forslaget med, at alle Skatter ere uretfærdige. Jeg tror imidlertid, at der dog kan være en Forstel i saa Henseende. Selv om der altid kan være Meningsforstel om den Sag, tror jeg, at man slipper alt for let over Indbendingerne med at sige, at alle Skatter ere uretfærdige. Det har jo altid været erkendt, at Skatter paa faste Ejendomme ere uretfærdige, fordi de ikke have noget som helst med Skatteevnen at gøre; men man kan alligevel sige, at der har været Tider, f. Eks. i Begyndelsen af Aarhundredet, hvor der var Grund til at lægge Skat paa de faste Ejendomme. I 1802, da man lagde Skat paa de faste Ejendomme og paa Tiender, var der nogen Grund dertil, dels fordi de faste Ejendomme da virkelig til Dels vare en Maalestof for Skatteevnen, og dels fordi man nogle Aar i Forvejen havde gennemført store Reforme, som væsentlig vare komne de faste Ejendomme til gode. Men i Nutiden er Forholdet akkurat det omvendte. Nu er det saaledes, som det allerede er fremhævet af enkelte Talere, at de faste Ejendomme i Reglen for en stor Del ere bortprioriterede. Det er gaaet saa vidt i de sidste Aar, at Ejendomsbesidderne i Danmark mest ere fattige Følk, der sidde som Straamænd for Kapitalister, og derfor er der fra Retfærdighedens Standpunkt kun lidt Grund til nu at lægge yderligere Skat paa de faste Ejendomme. Der er en anden Grund, som gør det dobbelt uretfærdigt for Tiden, idet nu ogsaa det modsatte finder Sted af, hvad jeg før nævnte, der skete i 1802, da man paa Grund af nylig indførte Reforme paa lagde faste Ejendomme Skat. Man har jo nemlig for nogle Aar siden gennemført en Reform her i Landet, som har paavirket de faste Ejendomme, nemlig da man for en Snæs Aar siden indførte Guldmøntfoden. Med et Pennestrøg bevirkede man den Gang, at de

faste Ejendommens Værdi blev bethdelig forringet til Fordel for Kapitalisterne, og der har aldrig været Tale om, at Ejendomsbesidderne skulde have Erstatning for det. Der er derfor nu mindre Grund til at lægge Skat paa de faste Ejendomme, eftersom man nu i en Nærrække har berøvet Ejendomsbesidderne en Del af deres Indtægt og navnlig berøvet de faste Ejendomme en Del af deres Værdi. Og der er endnu en Grund, hvorfor man overordentlig meget bør vogte sig for at lægge Skat paa faste Ejendomme, og det er den, at saa snart der er lagt en Skat paa faste Ejendomme, bliver den straks en Prioritet. Det gaar ikke med den som med andre Skatter. Dem lægger man vilkaarlig paa og tager dem ogsaa vilkaarlig bort, naar man senere finder, at de ere uretfærdige. Men naar der er lagt Skat paa faste Ejendomme, saa bliver der ikke Tale om at opheve den; saa siger man: Hvorfor skulde man gøre det? de Mennesker have købt deres Ejendomme med den Byrde, og den vidste de Besked om, før de købte; at opheve Skatten vilde være det samme som at give disse Mennesker en Gave. Man er i det hele forfærdelig bange for at give Følk noget ved en Stattelev. Gennem anden Lovgivning giver man til nogle og tager fra andre. Det er klart, at man ikke kan Lovgive, uden at det kommer nogle til gode, men over for Skatter paa faste Ejendomme er det den sædvanlige Argumentation, at man vilde give Besidderne noget, naar man tog Skatterne bort. Dette maa være en Grund til ikke at lægge ny Skatter paa dem, da de ere bebyrdede nok. Set fra Princippet's Standpunkt, med Hensyn til Princippet: Skat paa faste Ejendomme, er denne Grund tilstrækkelig for mig til uden videre at stemme imod dette Forslag. Men hvis der ikke var andet i Vejen, hvis der her blot var Tale om en ren specifik Kjøbenhavnst Lovgivningsforanstaltning, som ikke saaledes direkte berørte os i Provinserne, saa vilde jeg sige: Ja, hvad! Saa kunde man jo henholde sig til navnlig de ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn og sige: Lad dem om det, lad dem væsentligst raade for det; hvis de Herrer i København have valgt forkert, saa maa det blive deres Sag, saa maa de sørge for at vælge bedre en anden Gang; saaledes kunde man ræsonnere. Men nu berører det ogsaa os i Provinserne. Der er en Sag, som ikke er omtalt, saa vidt jeg ved — jeg var her ganske vist ikke i Gaar, men saa vidt jeg har set i Bladenes Referater, er det en Sag, som ikke er væsentlig omtalt — og som derfor den højtærede Indenrigs-